

Fræskværum mínum um og fyrir aldamótum síndi
eum allmikil áflis af fornæðis og hjálru fyrri tíma.
Hver sveik átti sínn draug, sem bar sitt nafn síns og
hver áttuð fólk, og kemdus var við ~~staddir~~ þeim
þar sem að upphaf hans var og aðal-áskurðaðu.
Þannig var Skálarálfur kemdus við Skálar á
Langanesi.

Skálar er yrki þeirra á Langanesi að kumarverdu.
Faðir minn var fæddur á Skálum og þekkt þar upp.
Þar hafði búið faðir hans rafi og langafi. Á Skálum
ljuggu foreldrar mínir fyrstu átta hjúskaparís sín
frá 1880 til 1888.

Þá daga var jörðin talin vildarjörð og þar ^{þó að nú sé hún yfirliggin} margt
til þess. Þar var að verk að afla varfangna, sem var
samur aðalvæðid á þeim tíma. Nor og kumar var fiskur-
inn upp í fjöruskeina. Þjargið morandi og iðandi af
fugli, aðallega svartfugli. Eggjatekja var mikil að vorum,
og í ágúst mánuði var spikferið megin veiddur í þjargum.
Þvo kagði mánuði min skur börnum að eitt hausti hefði
verið salkaðu megi í tál tumum. Hvílikas mark-
birgdi hies var um að veða má gefa sér meiri um þega,
það er arlungað að hies var aðins um skifid, eða bringuma,
að veða. Hryggur og hial var klipkur frá og settur í bús.
Reki var mikill, og brjæðus um allar fjörus, ofl meiri
en þvo að við það yrði ráðid að þjarga honum undan sjó.

Í kunnun vöru mikil og margvirleg viðskipti ^{við} ferleudas
fiskiduggur, enska kúttara, franskar skormorlur,
og síðar foreykka kúttara. Hjá fiskiskipunum,
sem voru tíðis gefin á Skálum, fengu Skálabændur
viðarferi, línu og tauva, salt, skipsex, sýróps, tóbak
o. fl. Best fátli fæim að verala við Fransmerina.
Hjá fæim fengu fæis hið dásamlega Þaupalo braud,
þykkan ferlyvudur kækus úr úrvallshveili ^{ennafremur} rauðvín, koniak
og djúndis síkiklika um hálsinu í konum og umust.
um. "All færbí gæði gerdu Skála að einu konar heilum -
verndarkeið fyrir Landanes hrepps, og að nokkru leyfi
fyrir mest liggjandi hreppia að Skálum voru bendis
sjúklingar, sem lúvjáðis voru af þkyrþjúg og öðrum
waneldis sjúkdómum. Þar hveðhust fæim öðru leiga
fljótt á nýmerium og gáðmerium. Í þjargium íx þkarfa-
hal, sem er þesskakelega andugt af Cbericfín. Það var ^{færbí}
síbróna í Skálalþjargi sem gefin var fólki með þkyrþjúg
og þokuandi það á augabragði.

Hú var það fleira en rekavíður sem barst upp á
Skálafjörus. Þar þrændudu fiskiskips, þar rak hvali
á land, og þar rak Skálakriþ á land.

Eiulverju tími er Skálamenn voru á þjó úr með
nesinu ná legr kvokalladrí Lambeyri, sem er því sem
mest niðja vega milli Skála og þauksins, ysta oðrum á
nesinu, þá fæis hvítt flyskli í fjörum, er fæis hieldu
vera hvalsjót. Hafdí vinnu mæðs afa míns verð á því

ad réttast veri ad hinda hvalþjósinna og bjóða hana
kinnu. Þarð það us ad þeir veru ad laudi til ad arhuga
þetta vinnu. Kom þá i ljós ad þetta var ekki hvalþjós,
einuog þeir höfdu haldið, heldur hluti af þjóreknu karl-
mannslíki, eða vinnu tiltekið með hlutum frá rjóhrygg
nidur ad húsborinu. Tóku þeir líkið i báti og fluttu
heim i Skála. Ekki þótti þeim Skálamönnum taka
því ad fylgja þessum líkhluta til kirkju og koma
honum fyrir i grafreit kristinna manna heldur dysjuðu
f þessum þess við língardinn. Ems þess skjáladið þeim
slólega. Ekki hafði adkomu manna legið kugi i gróf
kinni er þess tók g ad gera vart við þess þess i heimili
og gera vart við þess i undan þess er þess þess i adra
bei. Þarð þess um tíma allfregu drauguð og var
nefndu Skálablífur, svo þess adur er gelid. Allaf var
þess þess meilaus, en kvægtinu og stridinu við
Skálamann. Eitt algengarke hvalþjósbragð þess var
þess ad blanda i fjárhúsdyrum er láka átti inn þess
i kvöldi. Þildi þess eugiu þess inn ganga fyrir en rekinn
þess verid þess járnsleim i leidi þess þess, þess þess þess
þess við þess þess inn.

þess þess þess þess þess ad þess fylgdi þess
Skálamönnum. þess þess þess i kaupsskól gíðu þess
þess ad þess, em þess þess þess þess um, og þess þess þess
þess minn David þess. Þess þess þess þess ad þess
i þess þess þess þess þess þess ad þess þess þess

gerðusk prólegis í fjáru vaxnu og æðri um í básum
sinnum. Reyndusk Skálarnern frá jafnan rétt ískornis.
Svo kem að líkum beris reyndu Skálarnern með öllu
móti að koma Skúf af höndum þess. Nú með því að
hann var sjóvekirur fötli þeim þermilegl að líkud hefði
verið af skulu sjómanni. Fötli því líklegk að hann
vildi þafa eitthvað það hjá þess er minni á þjóðveru
hans og víska á þjónum. Þar frá það vóð uppslekið
að ná í magla úr skipi flaki á Skálafjörum og reka
frá í beiði Skúfs. Niðirak honum þafa lík að þetta vel
því að upps frá því vóð hans ekki vóð.

Drauma-Jói þá í svefui, eða dásvefui, Skálaskúf og
lýði honum nákvæmlega, ~~enda~~ birkirak hann honum
eins og hann hefði verið í lifenda lífi. Lýsing Drauma-
Jóa fötli sjúa að hann hefði verið þó þjómannu á
franskvi fiskiduggu.